

בש"פ 2191/15 - מדינת ישראל נגד חסאן שראפי

בבית המשפט העליון

בש"פ 2191/15

לפני: כבוד השופט ח' מלצר

העוררת: מדינת ישראל

נ ג ד

המשיב: חסאן שראפי

ערר על החלטתו בית המשפט המחוזי בבאר-שבע (כב' השופט אבו טהה) מתאריך 26.03.2015 ב-מ"ת 27095-02-15; השלמת טיעון מטעם המשיב מתאריך 29.03.2015; בקשה למתן החלטה מטעם המשיב מתאריך 01.04.2015; הודעה מטעם העוררת מתאריך 02.04.2015

בשם העוררת: עו"ד אייל כהן

בשם המשיב: עו"ד צבי ריש

החלטה

1. לפני ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בבאר-שבע (כב' השופט אבו טהה) מתאריך 26.03.2015 ב-מ"ת 27095-02-15, בגדרו הורה בית המשפט הנכבד על שחרורו של המשיב לחלופת מעצר בתנאים מגבילים.

2. לאחר מתן ההחלטה הנ"ל, בית המשפט קמא הנכבד הורה על עיכוב ביצועה למשך 24 שעות, וזאת בשל הודעתו של ב"כ העוררת לפיה המדינה שוקלת להגיש ערר על ההחלטה. הערר הוגש בהמשך אותו יום.

עמוד 1

הדיון בערר התקיים בפני למחרת, בתאריך 27.03.2015, ובסיומו הוריתי כי המשיב ישאר במעצר - עד החלטה אחרת.

כעת אביא, בקצרה, את הנתונים הרלבנטיים להכרעה במכלול.

3. בתאריך 11.02.2015 הוגש כתב אישום נגד המשיב, המייחס לו שלושה אישומים. אפרט להלן בתמציתיות את נסיבות הרקע המתוארות בכתב האישום:

(א) מישראל לרצועת עזה מועברות סחורות. הנוהל שמסדיר את הפעילות האמורה, שהיה בתוקף במועדים הרלבנטיים לכתב האישום (להלן: הנוהל), הבחין בין שני סוגי סחורות: סחורות הדורשות תיאום בלבד עם רשויות הביטחון הישראליות וסחורות הדורשות היתר מיוחד (סחורה מפוקחת). בהגעת סחורה למעבר כרם שלום, לשם העברתה לרצועה, היא נבדקת בצד הישראלי (על ידי שיקוף, או באופן פיזי) על ידי עובד ציבור, המתפקד כבודק. לאחר בדיקת הסחורה היא נפרקת מן המשאית הישראלית, ומועמסת על משאיות עזתיות, אשר מובילות את הסחורה לתוך עזה.

(ב) המשיב בערר שלפנינו הוא תושב עזה, שהיה במועדים הרלבנטיים בעלים של חברת הובלות בעזה, והחזיק, לשם עסקיו, באישור כניסה למדינת ישראל. במסגרת עבודתו - המשיב היה מקבל פניות מסוחרים עזתיים להעברת סחורות ממדינת ישראל לתוך רצועת עזה. במסגרת עסקיו, המשיב אירגן את הובלת הסחורה המבוקשת בתוך מדינת ישראל לאחד מבין שני מחסנים שהיו בהחזקתו בתחומי הארץ, שם אופסנה הסחורה לפני העברתה לרצועה. המשיב היה גם אחראי להעברת הניירת בגין הסחורה האמורה למינהלת המעברים כדי לקבל אישור תיאום העברה לעזה, או לקבלת היתרים, במידת הצורך.

לאחר קבלת האישורים הנדרשים - המשיב היה דואג (בין בעצמו ובין באמצעות אחרים) לפעולות הבאות: הובלת הסחורה מהצד הישראלי למעבר כרם שלום, העברתה מהמשאיות הישראליות למשאיות שבבעלות חברתו בצד העזתי, והובלתה למחסניהם של הסוחרים העזתיים.

4. נוכח התיאור של המצב העובדתי והנורמטיבי בשטח הנ"ל - המשיב הואשם בכתב האישום, בשלושה אישומים:

(א) האישום הראשון: בקליפת אגוז, נטען בגדר האישום הראשון כי בין החודשים אוקטובר 2014 לדצמבר 2014 - המשיב ביצע מספר העברות של ציוד וסחורות, כנגד סכומים ששולמו לו, וזאת מבלי לדווח על הפריטים כדין, וללא היתר (בעת שזה נדרש), בידעו כי בכך הוא פועל בניגוד לנוהל. על פי כתב האישום, המשיב הסתיר חלק מן הציוד האמור בתוך סחורה נוספת, שעליה התקבלו אישורים ובוצעו דיווחים כדין. כן צוין כי בחלק מהמקרים המשיב חשד, או סבר כי הציוד האמור עלול למצוא את דרכו לידי ארגון החמאס, שהוכרז כארגון טרור, ואף כי חלק ממנו ישמש את הארגון במוצבו, או לצורך חפירת מנהרות מרצועת עזה למדינת ישראל. הציוד שהועבר ללא דיווח, או היתר כלל, לפי הנתען בכתב האישום: מצברי ג'ל חשמליים, גלילים של כבלי פלדה, פחי דבק, מפסק UPS, לוחות ברזל ומותחני ברזל.

במסגרת אישום זה נטען כי בחודש אוקטובר 2014 העביר המשיב שני משטחים של מצברי ג'ל חשמליים לידי סוחר תושב עזה תמורת 500 ש"ח, 50 גלילים של כבלי פלדה עבור תושב עזה תמורת 1,000 ש"ח, בחודש נובמבר 2011 העביר 20 פחים של דבק עבור תושב עזה, תמורת 500 ש"ח ומפסק UPS עבור תושב עזה אחר תמורת 500 ש"ח. בחודש דצמבר 2014 העביר המשיב 3 משטחים של מצברי ג'ל חשמליים עבור תושב עזה נוסף, תמורת 1,000 ש"ח, וכן 6 טון של לוחות ברזל (שהינם למעשה פאנלים של בקרת חשמל), עבור עוד תושב עזה, תמורת 1,500 ש"ח ו-5 טון של מותחני ברזל (המשמשים לרוב לעמודי חשמל ברחובות), עבור תושב עזה נוסף, תמורת 1,500 ש"ח.

בגין האישום הנ"ל מיוחסות למבקש העבירות הבאות: קבלת דבר במרמה (בנסיבות מחמירות) - עבירה לפי סעיף 415 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין), איסור פעולה ברכוש למטרת טרור - מספר עבירות לפי סעיף 8 לחוק איסור מימון טרור, התשס"ה-2005 (להלן: חוק איסור מימון טרור) ואיסור פעולה ברכוש טרור - מספר עבירות לפי סעיף 9 לחוק איסור מימון טרור.

(ב) האישום השני: בגדר אישום זה נטען כי בין החודשים אוקטובר 2014 לדצמבר 2014 סוחר עזתי בשם עבד אל חכים שביר (להלן: שביר) רכש מחברה ישראלית, בשלושה מועדים שונים, מוצרי חשמל, לרבות כבלי פלדה (המהווים מוצרים מפוקחים, ככל שהם מועברים לעזה) ואלקטרוידות והוא רכש גם מוצרי חשמל לגיטימיים ולא מפוקחים, המיועדים לרצועת עזה. בהקשר זה נטען עוד כי שביר קשר עם אחר, שזהותו ידועה לעוררת (להלן: האדם האחר) קשר כדי להסתיר את כבלי הפלדה והאלקטרוידות בין ארגזים המכילים מוצרי חשמל ולהעבירם על משטחים שיוכלו למעבר כרם שלום, ומשם לרצועת עזה, מבלי שהדבר יתגלה במעבר.

על פי האמור בכתב האישום, המשיב הצטרף לקשר הנ"ל ובמסגרתו יעץ לשביר כיצד להסתיר את כבלי הפלדה בהובלות חוקיות, כך שלא יתגלו. בנוסף נטען כי המשיב קיבל את המשטחים בהם הוסתרו כבלי הפלדה והאלקטרוידות, והעבירם לעזה לידי שביר תמורת סכום כספי, ששולם לו. כן נטען כי המשיב עשה את האמור לעיל כשהוא חושד שהאנשים שלהם הוא העביר את כבלי הפלדה והאלקטרוידות הם פעילי חמאס וכי הכבלים משמשים, בין היתר, במנהרות החמאס.

בגין האישום הנ"ל יוחסו למבקש העבירות הבאות: קשירת קשר לעוון (עבירה לפי סעיף 499(א)(2) לחוק העונשין), הפרעה לעובד ציבור (עבירה לפי סעיף 288 לחוק העונשין) ומתן שירות להתאחדות בלתי מותרת (עבירות לפי סעיף 185(ג) לתקנות ההגנה (שעת-חירום), 1945 (להלן: תקנות ההגנה)).

(ג) האישום השלישי: אישום זה כולל אירוע הדומה במהותו לאישום השני, ובגדרו נטען כי שביר והאדם האחר תיאמו עם המשיב שהוא יקבל בצד העזתי של מעבר כרם שלום משטחים הכוללים, בין היתר: כבלי פלדה ומוצרי חשמל נוספים, ויעבירם למחסניו של שביר בעזה. בשונה מהאישום השני, העברתם של כבלי הפלדה נעצרה, שכן הם נתפסו על ידי הבדוקים במעבר כרם שלום.

בגין האישום הנ"ל יוחסו למבקש העבירות הבאות: ניסיון להפרעה לעובד ציבור (עבירה לפי סעיף 288 לחוק העונשין) וניסיון למתן שירות להתאחדות בלתי מותרת (עבירה לפי תקנה 185(ג) לתקנות ההגנה).
עמוד 3

5. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הגישה העוררת בקשה למעצר המשיב עד תום ההליכים נגדו. בתאריך 10.03.2015 ניתנה החלטה על ידי בית המשפט המחוזי הנכבד, וזאת לאחר שכשבוועים קודם לכן התקיים בפניו דיון בבקשה. בהחלטה קבע בית המשפט הנכבד, בין היתר, כי קיימות ראיות לכאורה באשר לאישום הראשון, אך סבר כי עוצמת הראיות לכאורה נמוכה ביחס לאישומים השני והשלישי. בית המשפט הוסיף כי קיימת מסוכנות קטנה במקרה דנן, וזו איננה מצדיקה מעצר עד לתום ההליכים, וכי עילת המעצר המרכזית היא החשש להימלטות של המשיב מן הדין. לאור חשש זה – בית המשפט הנכבד דחה את חלופת המעצר שהוצעה על ידי ב"כ המשיב (שחרור המשיב לכתובת מגוריו בעזה, לצד הפקדה כספית ואיסור עיסוק בתחום ההובלות במעבר כרם שלום). יחד עם זאת, בית המשפט הנכבד הורה על קבלת תסקיר מעצר בעניינו של המשיב לצורך בחינת חלופת מעצר על דרך של "מעצר בית", בתחומי מדינת ישראל.

6. בהתאם להוראת בית המשפט קמא הנכבד, בתאריך 23.03.2015 הוגש תסקיר מעצר בעניינו של המשיב ובגדרו הומלץ על שחרור המשיב לחלופת מעצר בתנאי "מעצר בית" מלאים בתחומי מדינת ישראל, בפיקוח אנושי, לצד איזוק אלקטרוני וערבויות גבוהות להבטחת תנאי השחרור.

7. בעקבות התסקיר התקיים בתאריך 24.03.2015 דיון נוסף בפני בית המשפט המחוזי, שבמסגרתו נחקרו המפקחים שהוצעו על ידי המשיב. יומיים לאחר מכן, ניתנה כאמור החלטתו של בית המשפט הנכבד, בגדרה הוא הורה כאמור לשחרר את המבקש "למעצר הבית" שהוצע, וזאת, בין היתר, מהטעמים הבאים: חולשה בראיות לכאורה ביחס לאישומים השני והשלישי; התרשמותו לחיוב מהמפקחים שהוצעו; גילו המבוגר של המבקש והיותו ללא עבר פלילי; העובדה שהמשיב, בשונה מאחרים המעורבים בפרשה, מושא כתב האישום, לא הוזהר לחדול ממעשיו טרם מעצרו; העובדה שבהחלטתו של בית משפט זה בערר שהוגש בעניין הארכת מעצרו של שביר, שחלקו בפרשה, לכאורה משמעותי יותר מזה של המשיב – לא נשללה באופן עקרוני האפשרות לשחררו לחלופת מעצר (ראו: בש"פ 1780/15 שביר נ' מדינת ישראל (23.03.2015) (להלן: בש"פ שביר)); ולבסוף, האפשרות, שהוכרה במסגרת הפסיקה, לשחרור לחלופת מעצר בתחומי מדינת ישראל, גם כאשר מדובר בעבירות ביטחוניות, ואף כאשר אלה מבוצעות על ידי תושב השטחים.

בהתאם לאמור לעיל, בית המשפט המחוזי הורה כאמור על שחרורו של המשיב לחלופת מעצר, וזאת בתנאים הבאים: "מעצר בית" מלא בתחומי מדינת ישראל, ביישוב רהט, תחת פיקוח אנושי של מי שקשור בקשרים עסקיים עם המשיב ואחיו, שישמשו כמשמורנים; איזוק אלקטרוני; הפקדה כספית בסך של 50,000 ש"ח; חתימת ערבות עצמית בסך של 100,000 ש"ח; ערבות צד ג' של שני המשמורנים בסך של 100,000 ש"ח כל אחד; ליווי של המשיב לדיונים שיתקיימו בבית המשפט ובמהלכם ע"י אחד מהמשמורנים, ואיסור יצירת קשר עם אחרים המעורבים בפרשה.

טענות העוררת

8. לטענת העוררת – שגה בית המשפט המחוזי, שהורה על שחרור המשיב לחלופת מעצר, שכן לשיטתה, יש לעצור אותו עד לתום ההליכים נגדו, וזאת משלושה טעמים:

(א) העוררת טוענת כי המעשים המיוחסים למשיב במסגרת האישום הראשון (לגביו נקבע כי קיימות ראיות לכאורה), הכוללים הברחת מוצרים טעוני היתר באופן חוזר ונשנה במשך תקופה של כשלושה חודשים (כאשר המשיב חשד

שמוצרים אלה ישמשו את ארגון החמאס), וגם קביעות שירות המבחן בתסקיר שהוגש בעניינו של המשיב - מלמדים על כך שנשקפת מהמשיב רמת מסוכנת גבוהה.

(ב) העוררת טוענת כי נוכח היותו של המשיב תושב רצועת עזה, כאשר לישראל מטבע הדברים אין הסדרי הסגרה עמה, ובהתחשב בכך שהמשיב עומד בפני סיכון למאסר ממושך (באם יורשע בעבירות המיוחסות לו) - קיים חשש ששחרורו של המשיב, בשלב זה של ההליכים, יאפשר לו לנסות ולהימלט מן הדין. העוררת סבורה איפוא כי בהתחשב בנסיבות - אין בחלופת מעצר כלשהי, קל וחומר בחלופת המעצר שנקבעה על ידי בית המשפט קמא, כדי לאיין את החשש להימלטות של המשיב מן הדין.

(ג) העוררת סבורה כי לא ניתן ליתן אמון במשיב, אשר הבריא לטענתה באופן שיטתי מוצרים טעוני היתר, שהגיעו בסופו של דבר לשימוש החמאס, ובכך הוא הפר את האמון שניתן בו בעת שקיבל היתר כניסה לישראל לצורך עסקיו. לגישת העוררת היכולת ליתן אמון בנאשם הינו תנאי מקדמי לשחרורו לחלופת מעצר, ומשזה הופר במקרה דנן - יש להותיר את המשיב במעצר עד לתום ההליכים.

טענות המשיב

9. המשיב סומך את ידיו על החלטתו של בית המשפט קמא לשחררו לחלופת המעצר שהוצעה על ידו. לשיטתו, לא עולה כאן חשש להימלטות מן הדין, שכן המשיב כבר נחקר בעבר בנוגע לעובדות של האישומים השני והשלישי ולאחר חקירתו, על אף שידע שקיימים נגדו חשדות - הוא המשיך להיכנס לישראל ולצאת ממנה במסגרת עבודתו, וזאת הוא עשה מספר רב של פעמים, ואף התייצב לחקירה נוספת שאליה זומן (אשר במהלכה הוא נעצר). ב"כ המשיב סבור כי אף אם קיים חשש להימלטות של המשיב, הרי שחלופת המעצר מאיינת חשש זה. בהקשר זה מציין ב"כ המשיב את גילו המבוגר של מרשו והיותו ללא עבר פלילי, ואת העובדה שיקשה עליו להימלט מן הארץ ככל שיוחקן איזוק אלקטרוני, בהתאם לתנאי "מעצר הבית" שנקבעו על ידי בית המשפט קמא.

10. ב"כ המשיב אף העלה השגות הנוגעות לקביעות בדבר הראיות לכאורה שבתיק בהקשר לאישום הראשון וביחס לטענות העוררת באשר לכך שהמשיב ניצל לרעה את האמון שניתן בו. בהקשר זה ב"כ המשיב טען כי המוצרים המצוינים במסגרת כתב האישום הינם מוצרים לשימוש אזרחי, שיש לגביהם ביקוש רב על ידי תושבי רצועת עזה לנוכח הסיטואציה שנוצרה שם בעקבות מבצע "צוק איתן" ולאור סגירת המנהרות על ידי המצרים. ב"כ המשיב הוסיף וטען כי למעט באשר לגילוי הפלדה - המשיב קיבל אישור להעברתם של כלל המוצרים המצוינים במסגרת האישום הראשון (והוא אף הגיש במהלך הדיון שהתקיים בפני עותקים של האישורים הללו), ומשכך - לגישתו לא מדובר בהעברות מוצרים בניגוד לדין. לבסוף נטען כי המשיב לא ידע שהמוצרים שהעביר יגיעו בסופו של דבר לידי החמאס, ולפיכך לא מתקיים, לתפישתו, היסוד הנפשי הנדרש לעבירות המיוחסות למשיב בגדרו של כתב האישום שהוגש נגדו.

11. זאת ועוד, לאחר הדיון הגיש ב"כ המשיב, בהסכמת העוררת, מסמך השלמת טיעון (אותו הוא הגיש במקור גם לבית המשפט המחוזי הנכבד). במסגרת המסמך האמור המשיב גורס שכבלי הפלדה הנזכרים בגדר האישום הראשון, שלגביהם לא התקבל היתר כאמור - לא הוברחו על ידו כלל. בהקשר זה המשיב מצביע על העובדה כי הסוחר שאליו הועברו הכבלים האמורים, על פי הנטען בכתב האישום, לא נעצר עד למועד הגשת מסמך השלמת הטיעון לבית המשפט המחוזי, וכן כי בהודעה שנגבתה מאותו סוחר, הוא הכחיש שבוצעה הברחה של הכבלים וטען כי כל הכבלים

שנרכשו על ידו קיבלו היתר בטחוני.

12. מעבר לאמור לעיל – המשיב העלה גם טענות הנוגעות לראיות לכאורה באישומים השני והשלישי, אך מכיוון שהעוררת לא טענה בעניין זה במסגרת הערר שלפני, אינני רואה צורך לפרט טענות אלה כעת, שכן הנחת המוצא לצורך הערר שבפני היא שלא נמצאה בשלב זה תשתית ראיתית לכאורית בעוצמה מספקת לביסוס אישומים אלה, וזאת על פי קביעותיו של בית המשפט המחוזי הנכבד.

13. לבסוף אציין כי במסגרת מסמך השלמת הטיעון ב"כ המשיב טען שהעוררת גם לא הצליחה להראות כל סכנה ממשית שעלולה להישקף מהמשיב, במידה שישוחרר ממעצרו.

דין והכרעה

14. כתב האישום מהווה נדבך בפרשה קשה ומורכבת, שהניבה גם כתבי אישום נוספים. במסגרת הפרשה נעברו לכאורה עבירות נגד ביטחונה של מדינת ישראל, וזאת תוך ניצול ניסיונה של מדינת ישראל להקל הומניטרית על מצבם של תושבי רצועת עזה. עם זאת, על אף חומרת הפרשה בכללותה, יש לבחון אינדיבידואלית את נסיבותיו של כל נאשם, את המעשים המיוחסים לו ואת הראיות הקיימות נגדו.

15. לאחר עיון במסמכים שהוגשו לי על ידי ב"כ הצדדים לפני הדיון, במהלכו ואחריו, ושמיעת טיעונים מפיהם במהלך הדיון שהתקיים בפני – הגעתי למסקנה, ולא בלי התלבטות, שדין הערר להידחות, ויש לאפשר למשיב להשתחרר לחלופת המעצר שאושרה על ידי בית המשפט המחוזי, וזאת בכפוף להחמרה באחד מתנאי השחרור ולהוספת תנאי נוסף, הכל כמפורט בפסקה 21 שלהלן. אביא עתה את הנימוקים למסקנתי האמורה מיד בסמוך ואולם טרם שאעשה כן, מוצא אני לציין כי הערתו של ב"כ המשיב בסייפא לבקשתו מתאריך 01.04.2015 (שהביעה תקווה כי מיהות מייצגו של המשיב לא תהווה מכשול למשיב) היתה שלא במקומה.

16. הארכת מעצרו של נאשם עד תום ההליכים נגדו מחייבת, כידוע, קיומם של שלושה תנאים מצטברים: עילת מעצר, ראיות לכאורה, והעדר חלופת מעצר מתאימה (ראו: סעיף 21 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה – מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים)).

17. בעניין שלפני – בית המשפט המחוזי הנכבד קבע כי לא קיימות ראיות לכאורה בעוצמה מספקת להוכחת אשמתו של המשיב באישומים השני והשלישי. כאמור, העוררת לא טענה נגד קביעתו של בית המשפט קמא בהקשר זה, ועל כן קביעה זו בעינה עומדת. לצד זה – לא ראיתי להתערב בקביעתה של הערכאה קמא הנכבדת בנוגע לקיומן של הראיות לכאורה ביחס לאישום הראשון, מאחר שלא התרשמתי שנפלה שגיאה מהותית בהערכתן ובניתוחן של הראיות לכאורה שהובאו בפניה לעניין זה. המשיב אמנם המציא מסמכים ועליהם מוטבעים היתרים לחלק מבין המוצרים הנזכרים בגדר האישום הראשון, אך ב"כ המשיב אישר כי אמנם לא נתקבלו היתרים לכבלים החשמליים המצויינים שם. יתר על כן, מדברים שמסר המשיב במסגרת חקירותיו ניתן ללמוד כי גם בהעברות של סוגי הסחורה שאושרו – לא הכל

נעשה כדין, שכן המשיב הודה שכמות הציוד שהועברה על ידו עלתה על זו שדווחה ואושרה. זאת ועוד – המשיב הודה באחת מחקירותיו כי הוא היה מודע לכך שחלק מהסחורה המצויינת בכתב האישום יועדה להגיע לארגון החמאס. נראה כי די בכך, בשלב זה, לצורך עמידה בדרישה הראייתית לפי סעיף 21 לחוק המעצרים, מה גם שכתוצאה מהאמור – קמה עילת מעצר כנגד המשיב.

18. יתרה מכך – מעבר לקיומן של ראיות לכאורה, מקובלת עלי עמדת המדינה לפיה קיים כאן חשש להימלטות מן הדין (למרות שנדמה כי זה איננו גבוה, בהתחשב בכך שהמשיב כבר נחקר בעבר, יצא לעזה ובכל זאת חזר ונכנס לישראל וגם התייצב לחקירה הנוספת אליה הוא זומן). לא למותר אף להדגיש כי העבירות שבהן המשיב מואשם מקימות חזקה כי נשקפת מסוכנות מצידו (ראו: סעיף 21(א)(1)(ג)(2) לחוק המעצרים).

19. על אף האמור בפיסקאות 17-18 שלעיל – לא שוכנעתי כי יש להתערב כאן בהחלטתו של בית המשפט קמא הנכבד לשחרר את המשיב לחלופת מעצר הדוקה, וזאת בניגוד למה שפסקתי במקרים קרובים אחרים מהטעמים שהובאו שם (ראו למשל: בש"פ 3871/08 סייד גלויאת נ' מדינת ישראל (10.07.2008); ולאחרונה בש"פ 2130/15 תאמר פתח נ' מדינת ישראל (27.03.2015)). הנימוקים לכך במקרה שלפני נעוצים במכלול הנסיבות הנוגעות למשיב ולפעילותו, ובמסגרת זו בין היתר: גילו המבוגר של המשיב, היותו ללא עבר פלילי, העובדה שהוא מהווה חוליה לא מרכזית בפרשה המדוברת, וכן בהתחשב במציאות המאוד מיוחדת (הדואלית, כלשון ב"כ המערער) במסגרתה פעל המשיב, בידיעת רשויות הביטחון של ישראל. במצב זה קשה מאוד לוודא שהסחורות שעוברות לרצועת עזה ישמשו אך ורק למטרות לגיטימיות (השוו בג"צ 1169/09 פורום משפטי למען ארץ ישראל נ' ראש הממשלה (15.06.2009), שם בפיסקה 18), מה גם שהשאלות לגבי מודעות המשיב לחריגה אסורה מהנוהל ומההיתרים, כמו גם אמצעי הפיקוח והאזהרה שעל הרשויות היה לנקוט מראש כדי לסכל העברות אסורות – הינן סוגיות שתצטרכנה להתברר בהמשך ההליך הפלילי (כאשר במקביל, נמסר לי בדיון, שעתה שונו ההסדרים ותוקן הנוהל, וטוב שכך).

20. הנה כי כן, בשים לב לאמור בפיסקה 19 שלעיל ובהתחשב בכך שחברי, השופט י' דנציגר לא שלל גם הוא את האפשרות העקרונית לשחרר לחלופת מעצר נאשם אחר בפרשה, שחלקו היה משמעותי יותר מזה של המשיב (אף שבסופו של דבר אותו נאשם לא שוחרר, שכן לא הוצעה חלופת מעצר הולמת לגביו – ראו: בש"פ שביר) – סבורני כי שחרורו של המשיב לחלופה בתנאי "מעצר בית מלא" בתוך גבולות מדינת ישראל, כאשר המשיב מצוי תחת איזוק אלקטרוני, בצירוף יתר התנאים שנקבעו על ידי בית המשפט המחוזי הנכבד, והתנאים הנוספים שאני מורה עליהם בהחלטתי זו מפחיתים מאוד את המסוכנות המיידית הנשקפת מהמשיב ואת החשש מפני הימלטותו מן הדין. יחד עם זאת, הנני בדעה כי לא די בסכום ההפקדה העצמית שנקבע על ידי בית המשפט קמא הנכבד, ונדרשת הגדלה משמעותית שלו (השוו להחלטתי ב-בש"פ 8587/12 מדינת ישראל נ' מאהר אבו גבה (05.12.2012)).

21. סיכומי של דבר: הערר נדחה. המשיב ישוחרר לחלופת מעצר הדוקה – בתנאי "מעצר בית מלא" – בכפוף למילוי כל התנאים שנקבעו בפיסקה 7 להחלטתו של בית המשפט קמא מתאריך 26.03.2015, כאשר סכום ההפקדה הכספית יוגדל לסך של 150,000 ש"ח. כמו-כן מוצא בזאת כנגד המשיב צו איסור יציאה מן הארץ.

ניתנה היום, י"ט בניסן התשע"ה (08.04.2015).

ש ו פ ט

עמוד 7

